

Films ja elu

Sisu- ja pildirikas filmiasjanduse eriajakiri.

Nõ 1
1928

Hind
25 s.

RAMON NOVARRO

FOX CORPORATION

FOR THE BALTIC STATES

ESINDAJA EESTIS: R. von. der LEY TALLINN, S. KARJA 18/14

TELEFON 31-13. TELEGR. ADDRESS: LEY TALLINN

Milline väärtus on FOX-FILMIDEL, näete lähemal ajal suurfilmides:

**Moskva punane
tantsijanna**

DOLORES DEL RIO

Mu süda on Jazzband

LIA MARA

Haaremi müüride taga

CHARLES FARREL, GRETA NISSEN

Tsarevitsch

kuulsa Lehari oper. järele IVAN PETROWITSH'iga

Ivangorodi kindlus

MARIA JACOBINI

Võitjanna

OLGA TSHEHOWA

Jälgige reklaami! Kes hiljaks jääb, see ilma jääb!

Kinoomanikud kindlustage tähipäevi!

FILM JA ELU

Nr. 1
November
1928

Väljaandjad ja toimetajad **N. Kusmin** ja **B. Kusbock**.
Vastutav toimetaja **B. Kusbock**.

Toimetus ja falitus: **Tallinnas, Vene tän. 4.**
Kõnetraat 18-69.

Sise- ja välismaa kirjasaatjad ja kaastöölised. Ainukene huvitav eriajakiri Eestis.

Hind **25** senti.

Kes saadab toimet. 5 viielist postm., saab postiga kätte „Film ja elu“ üksiknumbri.

D. a.

Sf. 8164
se. 6737
Lugejad,

8118:7

kinoharrastajad, kinotegetased!

Alates perioodilist ilmumist, „Film ja Elu“ tahab olla mitte kitsarinnaline informatsioonileht, vaid laialdase sihiga teerajaja, mille peergudel kajastuks see piiritu elu, millega on seotud kinokunst. On paratamatu nähtus, et igal suuremal erakonnal peab olema oma häälekandja. Kinoharrastajate „erakond“ on kõigjal suurimaid. Ka ta vajab häälekandjat.

Pääle otsekoheste kinotegetaste on Eestis tuhandeid ja peel kord tuhandeid noori ja vanu, kelle ihaldatuim soov on tegutseda filmi alal. Ent filminäitlejaid ei saa produtseerida massesemetena. Kes tunneb endas tungi sellele alale, peab jõudma päämiselt selgusele, millised eeldused peavad olema kinonäitlejal. — „Film ja elus“ nad leiavad süslemaatilisel ning järjekindlalt käsitust teemale: „Kes ja kuidas võib saada filmitegelaseks.“ Kes loeb vaid selle teema käsitlust, jõuab veendumisele, et tee filmile pole kaetud õilmetega, vaid see tee on konarlik, okkiline ning sihile ei pääse kergesti.

Goetudes kauaaegsele praktilise filmiasjanduse alal, loodame, et ükski nurgake selle laiaulatuslikust teemast „Fiimiasjandus“ ei jää valgustamata, ning „Film ja elu“ püüab kajastada erapooletult võimalust mööda kõiki filmiküsimusi.

„Film ja elu“ tahab olla kinotegetastele — häälekandjaks, kinoharrastajatele — käsiraamatuks, kõigile lugejatele — meel-saimaks ajaviiteks.

Toimetus.

Järgmises „FILM ja ELU“ numbris hakkab ilmuma
P Õ N E V A I M K I N O R O M A A N

Suurim ladu **RADIOAPARAATE ja GRAMMOFONE**

Praegu kohale jõudnud

suurkövendajad

grammofoni muusika üleandmiseks, eriti kohased
kinodele, tantsusaalidele, varieteedele jne.

Demonsteerimine igal ajal äriruumides
Harju tän. 37. Kõnetraat 15-02

A.-S. TORMOLEN & KO.

Tartus jooksevad hooaja uudised maailma lõokfilmid ainult

Kino „IDEAL’is“ Tähe 68
Tel. 22-22

Lähemal ajal:

„ Punane-musi “	} Maailma suurfilmid
võrratu
„ Tsaari adjutant “	
„ Datu lävel “	— Brigitte Helm’iga.
„ Dr. Martin Luther “	— omapärane
kinosaavutus.
„ Kuningate kuningas “.	
„ Mäng armastusega “	— HARRY
LIEDTKE.
„ Pugatšev’i mäss “ (Volga, Volga...)	

„IDEAL“ on suurimaid ja odavamaid kinosid
Tartus, kus jooksevad vaid parimad filmid.

Telefon 19-49

TALLINN,
S. Karja 18-15

**1928/29. a. parim produktsioon kokkuseatud
filmilma parimate näitlejate kaastegevusel**

Mõned Paramount'i näitlejad:

Richard	Arlen	Einar	Hansen
Georg	Bancroft	Emil	Jannings
Werner	Baxter	Harold	Lloyd
Noah	Beery	Douglas	McLean
Clara	Bow	Arlette	Marchal
Evelyn	Brent	Adolphe	Menjou
Mary	Brian	Marietta	Millner
Betty	Bronson	Antonio	Moreno
Clive	Brook	Pola	Negri
Eddie	Cantor	William	Powell
Mary	Carr	Esther	Ralston
Lane	Candler	Charles	Rogers
Chester	Conclin	Ford	Sterling
Harry	Cooper	Fred	Thomson
Bebe	Daniels	Florence	Vidor
Richard	Dix	Vera	Voronina
Dorothy	Gish	Wallace	Beery
Raymond	Griffith	Raymond	Hatton
James	Hall	(Riff ja	Raff)

Mõned Paramount'i lavastajad:

D'Abbadie	D'Arrast
Malcolm	St. Clair
Victor	Fleming
Roland	V. Lee
Franc	Lloyd
Ernst	Ljubitsch
Lothar	Mendes
Joseph	von Sternberg
Maurice	Stiller
Erich	von Stroheim

Kõige noorem — kõige suurem.

Kummatagi on selgunud, et maailm on huvitav, on midagi, mida peab nägema, millest võib imestuda ja ilutseda. Need on värv ja liigutus, joon ja käänak, laine ja voog, rütm, rütm paisuv heli kuni tormini, see on maailm—loodus.

Määratu hundav meri, kummalised maad, majesteetlikud jäämäed polaarmaade tummas üksinduses ja lõunamaa hellitav küimalus, kõik mis on olnud varem vaid vähestele väljavalitutele — turistidele, teadusekangelastele ja seiklusehimmeliste, kõik on tänapäev igale silmale kättesaadav tõelikkus. Kujutelude hunnitud muinasriigid on elustund ning isegi reaalne hallpäev osutab oivalisi kultuur- ja tsivilisatsioon- ja kunstiseavutusi ning imesid. Noor ja vana leiab kõikjal võimaluse taltsutada minimaalsema kuluga oma uudishimu, arendada silmaringi, hankida esteetilist naudingut — kõige noorema, kuid kõige suurema kunsti — kinokunsti kaudu.

Kes ei tunne kuulsamaid teatrireformaatorit Max Reinhardti! Ka tema on pöördunud suurima huviga filmile. Pildil näeme kaht maailmakuulsust: filmirezhissöör Cecil B. de Mille'i ja Max Reinhardti.

kunstidest, kunst, mis rändab oma seitsmekilomeetrilisis saapais ristirästi mööda maailma, võib, vormib, ehitab, luuletab ning osutab ümbervormituna kuningale samuti kui talupojale ühetaoliselt oivalisis elavais pildes. Ning kõik tunnevad end lastena, ilutsedes, imetelles lapsesilmega.

Sest vananenud seltskond polnud millestki enam uudishimuline. Ta arvas, et teab juba kõik, et on näinud juba kõik.

Pidigi tärkama kinokunst, et virgutada tollest loidusest.

Nagu silmalappidega hobune, nii näeb ka tänapäeva inimene elus ainult kitsast rada, mida ta on sunnitud tammuma. Ent mõlematel pooltel on maailm täis nägemisväärset. Ei taha toonitada, et seda maailma osutab ainult film, kuid

Kas tõesti kõige noorem kunst? — —
Jah! —

Olla noor pole ju voorus, on vaid õnn. Ent kinokunsti tõeline voorus peitub selles, et ta on kunst, mis noorendab. Teised kunstiharud on teinud sõdade möödudes igasuguseid eksperimente, kuid et nad ei suuda noorendada, s. o., et neid ja nende toodanguid võiks jälgida laienenud lapsesilmega, siis nende esindajad on püüdnud materdada (päämiselt teatritegelased, kel kinokunsti saladused on terra incognita) ikka ja alati kinokunsti või ingoreerida vähemalt. (Nende ridade kirjutajal on tulnud imestuda tihti sarnasest kitsarinnalisest — mõistagi, et vaid meil Eestis). Ning järeldus sellest: kuhu on jäänud need tõsised, täiskasvanud mehed ja naised, keda ootavad haigutavad teatrisaalid? Kuhu on jäänud vaimne intelligents, see seltskond, keda püüavad meelitada asjata teatribürood?

Ent lahendus on lihtne — nad on noorendatud, nad lähevad sinna, kus leidub huvitavat. Ja seda on teinud päämiselt kinokunst, mis noorim, kuid suurim

kummatagi ta on võimsamaid tegureid ning tema saavutised on mõjuvamaid Vanasõna pajatab, et üks pilt ütleb rohkem kui tuhat sõna.

Milline jõud on siis tuhandel pildil? Mida ütleksid tuhat pilti?

Tuhat pilti teevad mõtted segaseks, oleksid ütelnud vanasti need, kes ei tunnud kino, vaid otsustasid ainult muuseumitest ja kunstigaleriides saadud elamuste järele.

Kui ei valitse kord ja loogiline asjakäik, siis on palju pilte tõeste halvem kui vähene arv. Ning just selles seisabki filmi üleolek, ja mõttemeele kaudu kajastuvad järjekorras tuhandeid filmipilte ei saa segada silmasarvnahal loogilist asjakäiku.

Jah, maailma väsinud ning vananenud silm on kinoga noorendatud ja juba ta kajastab jällegi hinge. See hing on jällegi vastuvõtlik impressioonidele ning januneb kui on nende puudus, himustab ikka uusi muljeid, noorendust. Noorim kunstidest aga jagab ikka uusi ja uusi annuseid noorendusrohtu, kuna tal kui suurel pole sellest puudust — uute filmidena. Kinokunsti noorendamismetod ületab Steinachi ja Woronoffi meetodid, sest siin ravitakse korruga masse, ja mida suurem on mass, seda mõjuvam on ravimine. Nad leiavad jällegi hääbunud paradüüsi, lapsed leiavad tolle maailma, milles peitub aardeid, mis hurmavad, mida võib vaadelda, imetella, ning mille pärast võib elada, hoolimata kõikidest hallide päevade muredest.

B. K.

Inimene maski all.

Emil Jannings filmis „Tema viimane käsk“ (Paramount). Näitleja, kes on eland üle oma osa, tõõttand läbi peensuseni, leiab kõikjal tunnustust. Ent võim, millega näitleja suudab kiskuda kaasa, siirduda elamuste kuristikudeni ja tippudeni, manada vaatleja muljeid, on omene vaid neile näitlejaile, kelle loomingust voolab kustumatu vaimustuse tuli, kes vallutab kaasanimeste südameid. Ning see on see makidest hoovav võim, mille taga peitub näitleja — kunstnik Emil Jannings. Ta ei tunnusta mingit kangelaspoosi. Ta herolikkus ei uhkelda koturnides, vaid on meile lähedal nagu me oma mina. Ta kujude mõjuvus väljub inimmõrkustest. Ta ringleb, tõlgitsedes inimsaatusi. Janningsi uusim looming „Tema viimane käsk“ osutab jällegi haarava näituse ta meisterlikkusest. Kindrali maski all peitub inimene, vallutades miljoneid teisi, kes poolpimedates saalides jälgivad vene suurvärsi saatusi. Iga filmiga osutab Jannings uue lehekülje oma suurest hingeraamatust, mida loevad meeleldi kõik maailma rahvad, imetellés suure hinge suuri ulatust.

Lili Damita oma uusimas filmis „Naine piinapingil“

Meester. rätsep

Max Johanson

Lühikejalg 6

TALLINN

Kõnetraat 30-89

Olen saanud Inglismaalt sügise- ja talvehooajaks tarvisminevaid kaupu:
modern ülikonna-, palttu-, fraki-, smokingi- ja kasukarüüed

Valik mitmes sajas mustris. — Samuti ka voodrisüüdi, krae- ja kasukanahku.
Kõige austusega **M. Johanson**, rätsepmeister.

Maailma suurimad filmid.

„Kuningate kuningas.“

Käsikiri: Jeanie Macpherson. Lavastaja: Cecil B. de Mille.

Juba ligi 2000 aastat huvitab inimsugu Kristuse elulugu iseäranis tema surm — maailma suurim kurbmäng. Igal isikul inimesel on sellest isesugune efekujutus, sest trükitud pildid ega sõnad ei suuda anda füüsilist muljet.

Cecil B. de Mille, tänapäeva geniaalseim näitejuht ja lavastaja, oli see, kes julges põimida

Tähendame siin kohal, et filmi lavastamine läks maksma üle 2,8 miljoni dollari (meie rahas üle miljardi senti) kusjuures reklaami ja propaganda kulud on arvestamata.

Sellest suurfilmist on vändatud kolm negatiivi, millest üks paigutatud tulekindlasse kappi, et vaid 30–40 aasta möödudes teha sellest äratõmme (positiivi) ning näha praegusaja filmikunsti tippsaavutist.

Mis puutub filmitegelastesse, siis Cecil de Mille on valinud vaid kuulsamad tähed, kellest nimeta-

Juudas Iskariot (Joseph Schildkraut) ja Maria Magdalena (Jaqueline Logan) siseenist „Kuningate kuningas“.

Kristuse kui tegeva isiku oma uusimasse ning suurimasse filmi „Kuningate kuningas.“

Selle filmi ülesvõtetega alustati 24. augustil 1926 a. Esimesest kuni viimse meetrini Cecil de Mille juhatus filmitegevust isiklikult. Ligi kolm kuud kestis filmi kokkusaadmine ja päälkirjade valmistamine. Kõne all oleva filmi esietendus oli New-Yorgis k. a. suurel reedel kirjeldamata suure rahvahulga osavõttel.

misväärsed oleksid: Kristuse osas — H. B. Warner; William Boyd, kes tultav filmidest „Voiga laevnik“ ja „Ookeani vallutajad“, esineb Simoni osas. Viktor Varkoni'le on antud Pontsius Pilatuse osa. Maria Magdalena osas on iludus Jaqueline Logan. Juudas Iskariot ja ülempreester Kaifasi osad on Joseph ja Rudolph Schildkrautide kätes.

Herodese tempel ja Kolgata mägi on suuri-

Shokolaadi, biskviidi & kompvektivabrik

Ginovker & Co. A.-S.

maid filmiehitusi, mis ehitatud kunagi ateljeedes. Ainuüksi templi Nikanori värv on 53 meetrit kõrge. Siis kujutagem endile templi kogusuurus: 15.000 ruutmeetrit pindala kattub Kolgata mäest, mis on võlutud arhitekti ning näitejuhi ühisel käsul teisendina Pühalt maalt filmiriigi piiridesse—Hollywoodi. Filmi tehniline külg on hämmastav, kui jälgime noid tuhandeid episoodiliste osade kehastajaid ning lugematul arvul toimivaid rahvavasse, kui vaid peatume veidi asjatundlikult n.-nim. „trikkidel“, siis keegi ei kahtle, et siin on moodsa tehnika ülismaavutis, mis ei tunne piire oma evolutsioonis.

Kuidas nägi Kristus välja?

Kuidas nägi Kristus välja? Või pigemini: missugusena suurem osa inimsugu kujutab Kristust? See oli ülitähtis küsimus, mis tekkis Cecil de Mille'il, kui asi puutus päätegelase leidmiseks filmile „Kuningate kuningas“. Oli vaja leida tüüp, kes vastaks suurima osa rahvaste kujutelule. Selleks ta mureises endale kõikide maade parimate kunstnike maalide teisendeid. 119-st Kristusepildist lavastaja valis need välja, mis on levinud kõige enam ja väljavalituist pildest val-

Jaqueline Logan.

Lõuna-Ameeriklanna 25-aastane. Sinikasmust juus. Aadr.: Hollywood, „Pathé-Studio“.

Millal jõuame nii kaugele, et radio, häälekõvendajad, sireenid on lavastaja abilistena filmimisel?

mistali antropoloogia professor Bowditsch'i meetodi järele uus pilt. Nii saavutati ilme, mil oli kõikide originaalide iseloomustavamaid jooni, see on pikkade juuste ning poolpika habemega. Niisugusena pidi olema Cecil de Mille'i „Kuningate kuningas“, et olla vastuvõetav kõikjal. Selle pildi järele valitigi Kristuse osa kehastajaks H. B. Warner.

Kasaka armastus.

(Zaporozhlased) on „Metro-Goldvyn-Maieri“ suurfilm, mida nimetatakse võimsa kirgede ja õrna armastuse draamaks. Temperamentlik, „Rudolf Valentino troonile,“ püüdev John Gilbert ja Renée Adorée (kes teda ei mäleta „Suurest paraadist“?) toimivad pääsosades Hoogsa lavastuse ja omapärase sisu tõttu see film leiab kõikjal üllatunud päällivaatajaid.

Soovitesaada filminäitlejaks?

Kirjutage „FILM ja ELU“ toimetusele.

Kompveki ja shokolaadi tööstus

TALLINN, Uus 32

VIVAT

Kõnetraat 25-43

Kas on kinotähed õnnelikud?

Seda küsimust on kuulnud korduvalt need, kes seisavad lähedal kinoasjandusele, kes tegutsevad sellel alal. Jah, kui siis küsitav püüab puigelda mitteteadmisega sellest küsimusest eemale, väljendub küsija ilmes muigav ilme, mis tähendab tingimata: „sa ei teagi, mis on kino, sa ei tunnegi kinonäitlejaid!“ Ning sõnab siis edasi: „kinonäitlejad on õnnelikemad inimesi maailmas... ah... kui ma“...

Hää küll! Pajatame sedapuhku kuuldust-nähtust mõnedest tähtedest, kes on säranud filmitaevast.

Näiteks, Mary Pickford polnud kunagi õnnelik, et ta mõtles alati tulevikust. Ta teadis, et maailm on parandamatu lipitseja Don-Juan, kes armatseb lühikest aega, et jälle leida uus ohver, keda nimetada armualuseks. Ta andis kättesaamatu õnne teistele, veetlevamale. Ta hääbus filmitaevast.

Douglas Fairbanks pole õnnelik. Kõik ta elu, kõik vabad tunnid on täidetud kartusest, et film, mis tal kavatsusel, ei osutu nii häaks kui eelmine. Ta ei või olla õnnelik, sest kartus sammub luupainajana lahkumata temast.

Veetlev Dolores del Río.

Norma Talmadge pole õnnelik. Ta sai kõik, mis eales võib ihata, ja sai seda päädpööritava kiirusega: jumalduse, kuulsuse, armastuse, abielu, rikkuse. Ta on õnnetu, et enam pole ihata midagi. Nüüd ta soovib küll abielulahutust. Ent, kas saab ta siis õnnelikuks?

Lillian Gish pole õnnelik. Ka tema kardab, sest talle üteldi, et ta olevat küpsemaid kunstnikke. Ja kui keegi on juba „küps“, siis pole vaja „küpsetada“ enam.

Samuti on ka Charlie Chaplin õnnetu, sest tuli, millel ta küpses, oli liig ühetaoline. Lihtsalt Charlie kuivas kokku. Ka selle miljon dollariga, mis tal säilis pärast lahtusprotsessi, ta ei tea mis peaks tegema.

John Gilbert pole õnnelik. Ta õelnud kord: „Ma olin palju õnnelikum, kui olin objektiiviga taga, mitte ees nagu nüüd. Ehkki mängin praegu suuri osi, kuid see ei kesta kaua.“

Harold Lloyd, keda nimetatakse optimistiksi, piinleb sama luupainaja küüsis kui Douglas. Ta tahaks ületada alatiiseennast. Teda lohutatakse, et see on võimatu.

Ning mis ütelda Rudolph Valentin'ist, kelle elu ja karjäär olid vahetpidamatu heitlus? Vaevalt tähena hakanud särama, ta kustust järsku igaveseks.

Harry Liedtke pole ka enam õnnelik, sest ta harjumuseks jäänud magus naeru-ilme sobib veel vaid mudilastele, kolikambrikuuluvatele „kohvitäidele“ ja ... võib olla ta naisele.

Nii võiks pajatada lõpmatuseni. — Jah, armsad sõbrad, õnnelik on vaid see, kes rahul oma saatusega. Ent kunstnik pole seda kunagi.

Vladimir Gaidarov

Hispaania rahvusliku kinoasjanduse kongressil

tuleb aupresidendiks kuningas Alfons. Kongress peetakse Madridis. Osavõtjaid filmi- ja kinotegelasi loodetakse üle viie saja. Tähtsa-

maid küsimusi on Hispaania filmitööstuse arendamine.

Mõtteid kino uksetaga.

Ähmased õhtud tänavail. Ainult kinode esised säravad läbi vihma ja auru. Kuidas see meelitab ja tõmbab inimesi!

Ainult kooliõpilased ei tohi astuda sinna sisse. Sest on antud vali käsk, et vaata kooliõpilane, hulkumas ja põgenemas sina võid olla tänavaporis, kui sa kodus ei püsi istuda, aga kinosse sa ei pea minema, sest sääli käivad vanemad inimesed, kellelt sa pead õppima eeskuju.

Alev on nagu vaese inimese must toanurgakene, kus prussakad elavad praod vahel oma väikest perekonnaelu. Inimene alevis on ju nii sama. Ta lõigub sügisel kapsad juurikatest puhtaks, ajab vallatud kukke tänaval taga ning sunnib ta rahule, käib pühapäeva hommikul kirikuõues naabritega klatsimas, korjab hagu ja vihmavett äripäiviti pesu pesemiseks, ja nii ikka edasi päevast päeva.

Alevites on nüüd keskkoolid, kus õpetatakse noori saama küpseks haritud inimesteks. Et ta ei oleks nagu prussakas alevis kinnine, et ta teaks ja näeks, mis sünnib maailmas ja et ta õppiks siis mõtlema. Ilm on suurem kui kapsa-aed alevis ja porine tänav ning higist läbiimbu- nud raamatukesed kooli kehvas raamatukogus. Tsivilisatsioon on annud kino, mis on laiem ja mõjuvam trükikunstist. Kino tumm liikumine on arusaadav kõigile. Ta avab silmi rahvus- vaheliselt.

Aga sina, õpilane, ole toas ja kõnni tänavail, sest koolmeistrid õpetavad, et õndsad on need, kes vaimust vaesed!

Kinos mängitakse armastusest ja kirest. Vaadake see on asi, millest sa ei pea kuulma ega nägema midagi. Vooruslik tütarlaps, sa ei tohi istuda kunagi mehe põlvedele, aga ekraanil näidatakse seda. Sa ei pea ka nägema seda. See on ainult koolmeistritele lubatud teie suures perekonnas, et ta võiks jutustada, kuidas niisugused asjad ei ole ilusad. Kooliõpilaste ümber on loodus vaba, nad vaadaku kasse ja koerakesi ning nähku kuidas lehma viiakse külla pulli juure.

LEATRICE JOY

John Gilbert'i lahutatud naine. Meile tuntud „Kümnest käsust“. Esineb hooajal filmides; „Doonau lained“, „Broadway ingel“, „Roheline fiiger“. Juus ja silmad tumepruunid. Aadr.: Hollywood, „P. D. C. Film“.

**Meesterahva
rätsepaäri**

A. ANDREESSEN

TALLINN, Rataskaevu nr. 14. Kõnetraat 17-54.

Teatan oma lugupeetud tarvitajatele, et kõik sügise- ja talvehooaja riided on jõudnud täies ulatuses Inglismaalt kohale.

VALIK ÜLE 600 MUSTRI

VERA REYNOLDS

Sündinud Euroopas. Lapsena sattunud Ameerikasse. Cecil de Mille'ilt leitud. Esimest korda suurfilmis „Tee minevikku“, siis „Jah, too päikene“ jne. Tõusev 19 aastane filmiäht. Nimetuseks saanud „Saatanlik iludus“ Aadr.: Hollywood, „Pathé-Studio“.

maailma elu kavalusi ja ülekohtu, mis tehakse erose areenil. Kino näitab seda tihti kuidas alati ei ole hää tütarlapsel istuda mehe põlvedele. Elu pahede tundmine viib mõned pahaks, teistes aga kinnitab tugevust. Kinoga on lugu just samuti. . .

Elu meie noorsool on kitsas, et kasvatada silmaringi. Kino saladustest elu on õpetanud temale juba palju. Kinosaal on palju häid väärtusi: ilusad inimesed, ilus ümbrus, ilusad sündmused, peab siis see kõik jääma kinni, lahtilõikamatuks raamatuks nende saladuste nägemise pärast, mis ei ole enam saladus suuremale hulgale.

Ähmane ilm on alevis. Kooliõpilane, sa kõnni keset vihma või istu kodus Lase kino reklaamvalgus meelitada su kooliõpetajaid ja teisi tarku inimesi.

Aga kui lõõtsmoonik ürgab simmanil ja poisid tarvitavad paksu suud ja laiu kämbraid, siis võid olla sääli, sest nii oli juba meie esivanemate päivil.

— o o —

— o o —

Täielikumerialadu Eestis.

Kohvergrammofonid

alates kr. 20.—

„His Masters Voice“ Kr. 140-600.—

Suurim valik Eesti- ja välismaa plaate mis seni ilmunud.

Tallinn, kõneiraat 16-35 **M. Michel,**

Vanaturg 1.

„Kes ja kuidas võib saada filminäitlejaks?“

Eessõna.

On vastuvaidlematu tõde, et ligi 60% teatri- ja filmiunustajatest loevad endid küllaldaselt ilusateks ja andekateks, et saada filminäitlejateks. Nad poseerivad peegli ees ja imetelevad endid, võrdlevad sellega, mis nad näinud kinos, unistades peatselt kuulsusest. „Film ja elu“ valgustab alljärgnevalt küsimust: „Kes ja kuidas võib saada filminäitlejaks“. Ka lavanäitlejad, kes kavatsevad pühenduda filmitegevusele, leiavad sest kirjutisest nii mõndki, mis on teadmata senni. Kui mõned üksikasjad käsitatakse liig karmisti, siis lohutugem, et algaja peab õppima nii mõndki peensust, mis ta, olles juba meister, võib unustada.

„I. Eesti filmistudio“ asutaja,

rezhissöör **Baldwin Kusbock.**

1.

Kinohaigus — kinolohe.

Kes on lugenud kirju, mis saabuvad sadadena, isegi tuhandetena filmifirmadele, rezhissööridele, direktoritele, näitlejatele küsimustega: „Kas on vabu näitlejate kohta? . . .“ „Kas kõlbaksin filmi? . . .“ „Kui kaua peab õppima, et saada filminäitlejaks? . . .“ ja nii lõpmatuseni, see on veendumuses, et maailm on vallutatud uuest tõvest, et uusim lendav lohe mürgitab meeli.

Hiilgus, kuulsus, miljonilised varandused kiirgavad publikule filmitaevast, jättes hingedesse helkivaid reflekse, sünnitades ravimatu haigust.

Manitsused ei aita, aga kõiki ei tarviise manitseda. Peab ausasti ütleva: kes on sumbutanud oma tungi ja tahte kunstile seepärast, et keegi hoiatas teda sellest, pole omanud ega tunnud kunagi õiget tungi. Seepärast pigem teeme läbilõike neist nõuetest, sellest töörikkast, raskest teekonnast, mis viivad filmikunsti kõrgusteni. Kui inimene teab, kuidas peab toimima, ta viskab oma kujutelu kolikambrisse, mis võib rikkuda vastasel korral terve elukäigu.

Kuid mitte ainult kriitilist endakatsetamise sihti ei taotele järgnevad veed, vaid nad oleksid algajaile, neile, kes otsustanud tegutseda filmi alal, näpunäidetena, nõuandjatena, soovitusena. Sest kino on esteetiline ajaviide vaid vaatajaile. Filminäitlejaile ta on aga tõsine, raske ning ihu ja hinge nõudev kunstilooming.

2.

Südametunnistuse küsimus.

Näib olevat nii lihtne mängida näitelinal. — Kas on vähe kuulnud seda: veidi vaimustust, kaaskodanikkude poolehoidu, vähikute komplimente ja . . . film ongi tehtud ning eilne algkooli õpilane või kontoriametnik ongi „filminäitleja“.

Ei, armsad sõbrad, asi on sootuks tõsisem. Filminäitleja kutse on kõrge kutse.

„Paljud tunnevad end kutsutuna, ent vähesed pääsevad valitute hulka“. — Kes tahab pühenduda filmile, peab kaalutleva tõsiselt, miks ta teeb seda, ning arvestama päämiselt ikkagi rasket töökoormat. Vaid see allub tõsiselt ja anduvusega õppusele, kes teab: „Kui see õppus ei anna tagajärgi individuaalsetel

põhjustel, siis pole ma kaotanud midagi, sest mul on pääle selle ala, eriala mis annab mulle eluülpidamist". Sest film pole vaestemaja, pole hoolekandeaustis, kuhu püüavad pääseda väetid ning läbipõlenud olevused. Vaid rahustava tundega, tegutseda kunstile, kunsti enda pärast otsustatagu jälgida kalduvustele ning ohverdada osa oma elust kunstiohvriks.

Vähem kergemeelsust otsustamistes ja rohkem respekti kunstilistele tagajärgedele võivad olla kasuks ka meie kodumaa filmiloomingu püüetes.

Kaugelt suurema innuga tungivad massid filmi kui seda on näinud kunagi teater. Ent otsus — saada näitlejaks — ei tohi olla tingitud auahnusest ja materiaalsest küsimusest, vaid see on põhimiselt südametunnistuse küsimus.

(Järg „Film ja elus“ nr. 2).

Momendid „Kuningate kuningas“ loomisest. Huvitav on ülemine, mis osutub kunstliku maavärisemise ja tuulte, formide juhitud klaviatuuril, mis on ühendatud elektri juhede kaudu keerulise, eriti konstrueeritud mehhanismiga.

lastega. Kuna „Filmklubi“ korraldusel tegutsesid ka kursused, mille sihiks valmistada ette oskuslikke filmitegelasi, siis peeti äsja läbirääkimisi ning otsustati, et ainult

ühisel nõul ja ühisel jõul võib olla positiivseid tulemusi. 12 novembrist kursused töötavad riigi kunstitööstuskoolis, S. Tartu mnt. 11. Õppejõududeks on kauemat aega välismaal töötanud tuntumaid filmitegelasi ja kohalikke jõude filmikunstis ja tehnikas nagu B. Kusbock, kunstn. J. Kilgas, M. Märksa, M. Lepper, V. Toffer, ins. H. Viikman. j. t. Igatahes tundub Eestis tahet filmikunsti arengule. Ja

Filminäitekunsti kursused.

1923 a. näitejuht B. Kusbock asutas Tallinnas „I. Eesti filmistuudio“. Esimesi tõukeid, esimesi teadmisi sellel alal saanud erksamad õpilased, nagu V. Päts, E. Silber, O. Lievonen, Loop, M. Lepper, j. t. pääle õppeaastat koondusid ja nende eestvedamisel algasid kollektiivse töö tulemused — katsed teed rajada Eesti filmitööstusele. Raske oli saavutada täiuslikkust, sest kapitali suhtus algatusele pessimistlikult. Ent tulemused ei heidutanud ja nii ilmusid Eesti filmikatsed: „Müneviku varjud“, „Komissar Mirošišenko“ Tallinnas ja B. Kusbock'i „Esimese õõ õigus“ Tartus. Vahepeäl asutati Tallinnas „Filmklubi“ ning vandati V. Päts'i juhatusel „Kevade unelm“. Muist õpilasi on läinendanud end välismaal, töötades filmatelleedes. Ka B. Kusbock, olles töötanud vahepeäl 2 aastat välismaal, jalkas „I. Eesti filmistuudio“ õppetööd uute õpi-

kui on tahe, siis virgub ka kapital. Filmitöötangule on Eestis hääd materjaali ja soodsaid tingimusi.

Filmi illustreerimise kursused.

Jaauanuaris 1929 a. algavad Münchenis filmikooli (Deutsche Filmschule. München, Sonnenstr. 15.) juures viiekuised praktilised ja teoreetilised filmiillustraatorite ja kapellmeisterite kursused. Juhatajaks on palutud professor A. Lasslo.

== Teadust ja kunsti. ==

Miimikaõpetus.

Koostanud **Balduin Kusbock.**

Näoliigutused ehk miimika on tumm hingekeel on iga inimese hingeliste elamuste ilmutis näol. Maailma rahvaste keeled on mitmekesised ning üksteisest eralduvad, näojoonte keel on aga kõikjal ühesugune.

Ühesugustena väljenduvad metsiku- ja kultuurinimese, orja ja kuninga lapse ja rauga näojoontes tunded ning tujud, tahted ning kired. See hingekeel on seevõrra selge ja mõistetav, et isegi lapsukesed oma esimesis eluaastais näivad mõistvat ema näolt kurbuse ning rõõmu ilmet. Tähendab igaüks tunneb seda hingekeelt. Milleks siis seda õppida veel? Ent siin see ongi peäraskus. Seda keelt oleme õppinud instinktiivselt ning tegelikus igapäevases elus meie ei pane sellele suuremat rõhku.

Näitlejal — kunstnikul on aga vaja õppida seda üksikasjalisemalt, empiiriliselt, omandada kogemuste, elunähtuste ja katsete varal need miimikateadmised ja säädused. Sest näitlejal tuleb toimida harutihti meelega sedasama, mis sünnib harilikus elus kogemata.

Miimikateadust on uurinud paljud, kuid enamjagu neid töid on pigem füsioloogilise ja metafüüsilise kui praktilise iseloomuga. (Nagu: Plato, Rubens, Leonardo da Vinci, Charles Bell, Gratiolet, Theodor Piderit, Mantegazza j. t.).

Meil on aga vaja tutvuda miimikaga meie otsekoheste ülesannete kohaselt — näitlemiskunsti oskusele vastavalt. Mõistagi, et miimika õppimine on üks lüüdist, abinõudest, millega ligineme näitlemiskunstile. Need näitlejad, kes pole tutvunud miimikasäädustega, on sunnitud otsima noid elust. Ent see on juba märksa tülikam, ja sääraseid näitlejaid leidub vähe, kellel selline püsivus.

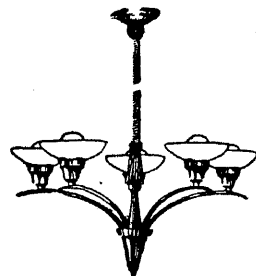
Nii siis, olles tahtmises aidata tulevase näitejõude labendada küsimust kuidas ja milleks hingelised elamused kutsuvad välja teatud lihaste liigutusi, püüame anda süstemaatilise klassifikatsiooni ja seletuse lihaste liigutustest miimikas. Kõik tähtsamad küsimused arutame läbi psühholoogilisest ja füsioloogilisest küljest. Sellega tutvume kuidas saavutada muljeid ning kuidas näolihased toimivad sääljures.

Muidugi miimikaõppimine ei tee samuti kui anatoomiaõppiminegi kellestki veel

Ärge murdke asjata oma pääd, sest ei ole paremat ja odavam. ostukohta kui

A.-S. DROMMETER & Ko, Tallinnas, Lai tän. 5

!! Soodsad ostutingimused !!

näitlejat. Oivalisuse ning ideaalsuse väljendamine nõuab pääle miimilist tehnikat päämiselt kunstilist maitset ning taktitunnet, mille peab püüdma omandada tulevane kunstitegelane. Teadmised miimikast ja anatoomiast on ainult lisandid kunstitervikus. Kuid need aitavad siirduda näitlejal tõeni, kunstitõeni, mis on esimene ning algeline tingimus ilule. Ja ilumõiste, ilutunne peab olema omane kõigile, kes tahavad nautida ja sünnitada naudingut. Nii siis meie nägu väljendab isegi sõnadeta tahteid, tundeid, elamuste ning kirkede mitmekesisust. Ning ürginimene võis lugeda juba keeleoskusega teise näost selle hinge ilmeid. Meie hingeilm, väljudes, vahetpidamatu, kõrgemast keskelundist — ajust, sellest alguste alusest, enne kui kajastuda sõnalisel vormis, väljendub meie näo erkude ja lihaste liigutusi. Juba kauges, hallis minevikus oldi huvitatud miimikateadusest. Miimika mängis tähtsat osa kreeklaste juures orhhestrikas ja roomlaste juures sai kõrgema väljendusvormi pantomiimis.

Sõnal, milline päritolu ka poleks sellel, on ikkagi tingiv tähendus, ning on määratud neile, kes mõistavad seda keelt. Kuid ütlege loomale, lapsele või välismaalasele, kes ei mõista Teie keelt, näiteks „roimar“ ning tehke sääljuures lahke nägu või alandlik liigutus ja need kolm olevust vastavad Teile sama lahkesti; ümberpöörduvalt: ütlege „lemmik“ süngesti — kurja ilmega ja ähvardava zhestiga ja Te näete, et nad hirmuvad ning reageerivad vastavalt.

Muidugi on erandeid. On olemas ka tingituid miimilisi liigutusi, näiteks: jaatav (kinnitav, tõendav) ja eitav liigutus päaga. Säärased ei huvita meid, vaid niisugused peavad huvitama, mis on sündinud ühes meiega, mitte harjumuste produkt. On palju tingituid liigutusi ka kurttummadel. Ka need ei huvita meid. Meid huvitavad automaatsed liigutused, mis on ühesugused kõigis maailmakaartes. Lahkus, suudlus, häätahtlik naeratus on kõikjal armastuse, häduse tundemärgid, kuna hammaste kiristamine, kokkutõmbunud kulmud ja muud sarnased miimilised ilmed on alati viha ning vihkavuse tundemärke.

Nagu muusika suudab pakkuda seitsme täistooni ning viie pooltooniga lõpmatuid viiside modulatsioone ning harmooniat häälte kombinatsioonide tõttu, nii mitmekesine on meie näomängki, olenedes päämiselt näojoontest ning nende kombinatsioonidest ja rõhutuste astimest. Me püüame luua miimika heliredeli, — luua selle abil viise, on näitleja — kunstniku individuaalne töö.

— Järgneb „Film ja elus“ nr. 2. —

DAAMID * NOORMEHED * NEIUD * HÄRRAD
 FILMITÄHTEDE
UUDISMÖE SOENGUID
 TEHAKSE VAID VÖRRATULT
 JUUKSETÖÖSTUSE ATELJEES
K. ROSENBERG
 VENE T. 3 VENE T. 3

? Kas teate juba, et...

„Sovkino“ filme ei sallita.

Nagu kuuleme, Prantsusmaal tsensuur on keelatud kategooriliselt kõikide „Sovkino“ filmide avaliku demonstreerimise. Sellele vaatamata kommunistid asutasid ühingu „Amis de Spartacus“, mille eesmärgiks õhutada propagandafilmitööd loomisele. Isegi oma ruumid on soetatud — „Casino de Grenelle“. Vaevalt mõeldav, et Prantsusmaal oleks neil mingit tagajärge! —

Ka Eestis ja Lätis on kadunud Vene tendentsfilmide vastu igasugune huvi, mida tunnustavad tühjad kinod, sest nende filmide sisu ei vasta meie mentaliteedile.

Kuulus Elisabet Bergner ja Hans Riemann filmis „Armastus kloostris müüride taga“ Balsaci kõmulise novelli järel.

Evelyn Holt, armastatud filmitäht, viibis käesoleval suvel Blackpoolis, Lääne-Inglismaa kuulsas suvekuurordis. Sääli vändati temaga film „Kolm tsirkuse kuningat“.

„Käsk abellumiseks“ on uue filmi nimi, mille pääsades Dina Gralla ja Werner Fütterer.

Ka välismaal eeskavad pikemaks?

Mitte ainult meil rajariikides, vaid ka Saksamaal on siirdunud mõnes kohas kahe- ja kolmekordsetele eeskavadele. Nii näiteks demonstreeriti ühes Saksamaa provintsi linnas lasteetendusena eeskava, mis koostus tervelt 19 osast. Ohtuetaendusena jooksis sama teatris: „Neljas musketäär“ 10 osas, „Tema suurim trikk“ 10 osas, kultuurfilm ning nädalaringvaade, kokku 22 osas.

Millega see lõpeb? — küsib Saksa eriajakiri.

„Chicago“, on filmi nimi, mis jookseb pikemat aega suure eduga välismaal. Pääsades esinevad Viktor Varkoni ja Phyllis Haver.

Harry Liedke uusim film on „Mäng armastusega“. Teistest tegelastest võiksime nimetada Hilda Roschi ja Kurt Vespermann'i.

„Jumalakarimatu neiu“ Marie Prevost'ga tuli neil päevil Berliinis esietendusena.

„Ravensbergi valged roosid“. Rudolf Meinert on alustanud selle filmi valmistamisega.

„Ufa“ valmistab filmi „Tema tume täpp“, mille pääsades Willy Fritsch, Harry Halm j.t.

Henny Porteni uusim film on „Armastus lehmalaudas“.

Ivan Moshuhini viimne film on „Salakuller“, mille naispäätegelaseks Lill Dagover.

Jan Kubelik ja film.

Jan Kubelik, kuulus viiulikunstnik, kes annab praegu Pariisis kontserte, on otsustanud sõita Hollywoodi. Ta tahab mängida peaosas filmis „Viulihing“, milleks ise on kirjutanud käsikirja.

Filmiharrastajad leiavad alati küsimuste lahendust „Film ja elu“ toimetuse kaudu.

Kõik, kes peatuvad läbisõidul **Valgas**, külastavad tingimata kinosisid

„Ilmarine“ ja „Apollo“,

sest neis nad näevad huvitavamaid löökfilme.

John Gilbert hooaja suurimas filmis „Kasaka armastus”. Selle filmiga ta tõusis kuulsuste esirinda. Ivan Mosshuhin peab kapituleerima.

Nippeid-näppeid.

Pedantne Emil Jannings.

Kell 5 hommikul Jannings istus veel õlleklaasi taga sõprade keskel. Vaid kella 7 paigu ta tõusis minnekule.

„Kuhu Sa's ruttad?” arvasid sõbrad.

„Enam ei või. Pean olema kell 9 ateljees. Lähen vaid koju, et virguda!”

Minu sõber Emil.

Werner Krauss vaarus ühelt lõbusalt koosviibimiselt läbi ölse Berliini. Äkki ta kisendas kõigest jõust: „Emil!”

„Mis Te röögite?” küsis kuri öövaht.

„Röögin? . . . Ma hüüan vaid oma sõpra Emili.”

„Selleks ei tarvitse ju nii kisendada!”

„Aga lubage — mu sõber on raske kuulumisega ja päälegi ta elab Breslaus.”

Filminäitleja autoriks.

Nagu Kopenhaagenist kuuleme, Olaf Fönss on hakanud autoriks. Ta pole aga mitte, nagu võiks arvata, lasknud filmkäsikirja välja, vaid kirjutanud romaani, mis kannab nime: „Proua Maja päevaraamat”.

Mugava kodu

saate Teie siis, kui Teil on palju fikitud linikuid, laudlinu, patju, seinavaipu, kui Teie riided on kaunistatud tikandustega, on enese õmmeldud. Muretsege endile õmblusmasin **„Mundlos — Original — Victoria”**, (ka järelmaks võimalik) ja Teie kodu on Teile armsamaks puhkepaigaks, igatsetud viibimise kohaks.

K-m. LIER & ROSSBAUM

Viru 7

TALLINN

Viru 7

Elu panoptikum.

Ultrakultuur!

Omapärased noorsoo ettekanded S.S.S.R.'is

Habarovski linnast, Nõukogude Venemaalt teatatakse „Der Film'ile“ järgmist. Linnateatris demonstreeriti lasteetenduseks: „Tipp-Topp Moskvas“ ja „Tumm sõber.“ Lõppeks pakuti divertissementi ning „satiirilaulja“ Ljubarov kandis ette valitud laste kupleid:

1. „Isa, tee mulle aborti!“ . . .
2. „Miks maksta alimente ja sohinaistega elada?“ . . .
3. Minu soov teil' õpetuseks:
Ärge minge iialgi
Võõraid naisi kohtama.
Ärge mõelge liiga palju,
Vaid neid koju tassige. . .“

Edasi jutustas see „satiirilaulja“ lastele lookese ühest tütarlapsest, kes müüs enda „ümmarguste rublakeste“ eest raugale ning siis kurtis elu raskusest, sest „võistlejannad on kui kassid – nõuavad vaid alimente;“ jutustas veel punajuusteliste tütarlaste kiimalusest, ning selles toonis edasi. . .

Kas võib olla siis veel kahtlust, et S.S.S.R.'is pole kõik korras?!

Kui naiskirjanik ilmub ateljeesse, siis

mis mõteldakse:

Naistäht: Jumal, kui tore—ometi pole võistlust. Kui pildistatakse proovi, asetun ta kõrvale.

* * *

Noor meestäht: Mine nüüd tea, kas peab kurameerima selle daamiga?

* * *

Vanem meestäht: Mine nüüd tea, kas võib kurameerida selle daamiga?

* * *

Rezhissöör: Loodetavasti on tal häa iseloom?

mis üteldakse:

Naistäht: Kas leiate tõesti, et olen sihvakas? Muidugi, ma peaks mängima vissisti sootuks teisi osi. Teeme kohe ühe proovipildi!

* * *

Noor meestäht: Mul näib nagu oleksin kohanud kuski armulise proua...

* * *

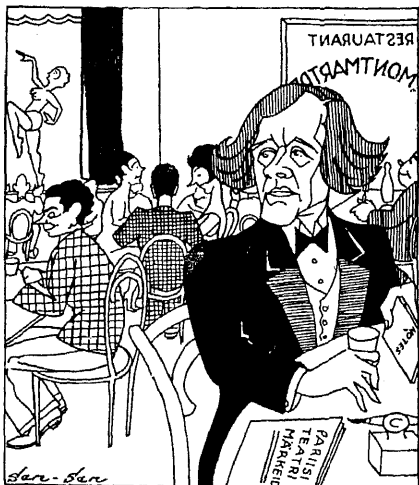
Vanem meestäht: Meil on ju siin kõik nii mõnus ja vaba...

* * *

Rezhissöör: Uskuge, armuline proua, kui võiksin nii kui ma tahan, siis teeksin vaid häid filme...

„Estoonia“ teatri näitejuht Paul Sepp kirjutab „Uudislehe“ veergudel oma reisist välismaale. Võtsime teatavaks, et ta südamesoov on täitunud: ta nägi Pariisi, et ta selgitas Eiffeli torni tähtsust, et naiste kübarad aken- del on suurepärased jne. Kuid milline teater see oli, kus ta ainukene inimene oli smokingis, kuna sääl suitsetati ja pilluti suitsuotsi vaipadele ja millist esietendust ta nägi — see jäi teadmatuks. Kas see oli „Grand Opéra“, „Comédie Française“, „Odeon“, „Champs-Elisées“, „Athénée“, „Fémina“, „Th. des Arts“, „Gymnase“? . . . Või algab nüüd „Estoonias“ uus ajajärkuute lavastustega, mis importeeritakse teatrit, kus käidi õppimas?

Nuttu ja naeru.

Teatriinimese märkmeid õppereisil:
... ja istusin siis kultuurkapitali rahaga
ühes Pariisi teatris ja vaatasin siis üht
esietendust – ainukene mees smokingis.

Anekdoote kuulsustest.

Richard Eichbergist, tuntud Saksa näitlejulist, näitlejad teavad jutustada nii mõndki huvitavat. Toome siin seda, mis kannatab trükimusta välja

Üks näitlejannadest peab esinema pyjamas, ta teebki seda. Eichberg näib tundvat hästi publiku maitset, teiste sõnadega, pyjama olevat tema arvates liig kinnine. „Kuule“, ütleb ta näitlejannale, „ütle sin ju Sulle, pane pyjama selga.“

— ? ? —

„On see siis mõni pyjama? — Ta peab olema eest lahti . . . tagant ta peab olema lahti . . . ta peab mõjuma . . . Noh! . . . kas Sa ei tea, millega naine mõjutab? . . .“

Keegi teine näitlejanna ei teadnud, kuidas panna maksma end publiku silmis, „Plika“, ütleb Eichberg, „näita jalgu! Näita jalgu, ütlen Sulle sest paremat Sul midagi pole.“

Georg O'Brien'i ema on veel elusate nimesitikus. Ta nägi mõne kuu eest kinos oma poega Murnau filmis „Päikesetõus“. Pisarad veersid tal silmist. „Noh“, küsis üks naabristest, „kuidas on Tete lemmiknäitleja nimi, proua O'Brien?“ — Ning läbi pisarate vastas ema: „Tom Meighan“ . . .

Kinokäskjalg: „Pai onu, võta priipäasetähti kinoetendusele“ . . .

Päit: „Sõida seenele! Neid on juba kõik Tallinna nurgad täis“.

Modern tantsutunnid

René Leer

gruppides ja eratunnid igal ajal

Lähemat Café Marcelle

kella 5-8 õhtul ehk telefon 30-50

Mood, tants, revüü.

Meest, revüüst ja ajavaimust.

Ajavaim vajutab pitsati inimestele. Kui oli keskaja ihusurmamisõpetus inimestel hinges ja nad pöörsid kartlikus ning alandlikus usklikkuses kõik oma hingelise põnevuse nendele asjadele, mis pidid tulema pärast surma, siis askeetlik inimene omas ka askeetliku välimuse.

Korsett, see higivana keha vormide esile kutsuja piha ümber tõusis naisel üles rindadele, et anda rinnale meheline välimuse, mis ei saaks mehe meelte kiusatuseks. Keha pidi kaetud olema ja ilmet mahtatu, mis ei ahvatele. Kõik lihulik ei pidanud õitsemata silmale gooti ajavaimus, sest maksis ju vähemalt teoreetiliselt askeesi ülim aga täitmatu moraalinõue, et mehed ärge abielhüge, ja mehed, kes juba abielus, olgu nii nagu nad ei olekski abielus, nagu õpetab Paulus...

Elu, mis hoitud sarnase usulis-moraalse teoretiseeriva surve all, ei pidanud sellele vastu, vaid murdis hoogsalt enese välja teispoolele läaldusele. Üle renessansi ja baroki tuli ülima elumaitsemise aastasada — rokokoo! Elu on üürrike, kõik meeleline on ainuke väärtus, mis saame võtta elult.

Kirg ja kirgede füüsiline mäng on ülem kui hingelised tundmused, mis on vaid pettepill. Me näeme, et korsett on jälle piha ümber ja nõõrib seda ülimeelikult otse läalduseni kokku. Kleidi vormid aitavad kaasa, ja naine omandab sipelga kuju. Naeruväärt on inimene, kellel ei ole armukesti. Abielumees propageerib näidendis ideed, et ülekohus oleks naise ilu vastu, kui see peaks jääma ainult ühe mehe nautida. Riietus võtab peenina lüksusvormi, mida imeteleme tänapäev vaid operettides ja baletis. Daami jalapingikene oli peeglist, et kavaleer aupakklikus kauguses istudes võis näha kaugemale krinoliini alla ja tunda rõõmu...

Romantilise aja tundelikkusele vastav oli biedermeieri frisuur õlgadele kaikkuvate lokkidega. Hing oli ingliline ja ka vähimuse kujunes nii...

Süis tuli realistlik aeg — ilutu ja huuletu äripäeva vaim. Meie vanaemade ja emade moed dokumenteerivad seda. Vaadeldgem ülesvõtteid nende nooruspäevilt ja eks te imesta toda maitse-vaesust. Mingisugune Saksas tegutsev propaganda reformkleitidest võis olla ainult neil päevil võimalik...

Tänapäev on ideaalideta aeg. Ei ole jumalaid, keda tahetakse kummardada. Kindlus puudub ja siht puudub ehks. Elatakse päevi ära. See vaim töö joone mehe riietusse. Tõi kindla ja sirgejoonelise kuju asemele vedela kuju. Laiad püksid ja lühikesed, rihmaga tõmmatud kinni, kuub ärpäevane, kuju ettepoole londs, turgeldatud pesu asemel pehme ja kirju pesu — iseloomulik vabaks

Tänapäev on ideaalideta aeg. Ei ole jumalaid, keda tahetakse kummardada. Kindlus puudub ja siht puudub ehks. Elatakse päevi ära. See vaim töö joone mehe riietusse. Tõi kindla ja sirgejoonelise kuju asemele vedela kuju. Laiad püksid ja lühikesed, rihmaga tõmmatud kinni, kuub ärpäevane, kuju ettepoole londs, turgeldatud pesu asemel pehme ja kirju pesu — iseloomulik vabaks

Naine ei ole enam meest või armukest ootaja, lamades tundide keskel patjade vahel. Naine on asunud tõhe. Naine on praktiline teoinimene ja liikuv, koguni kiiresti liikuv. Selleks on ka vajaline tema poisipäi, mis kergesti kammitav, ja tema lühikene kleit, mis laseb liikuda vabalt. Kui tööd tuleb teha kõrvuti mehega, on teatud mõõduline poisistumine arusaadav.

Marie Prevost

näib mõtiskelevat miks

„Lahutuse põhjuseks olid — püksikesed?“

vedelevaks olekuks. King laia madala lameda kontsaga, et hooletu on vedada jalgu ja kehal ei tule hoiduda sirgu. Teiselt poolt on tänapäev praktiline, materialistlik, ja meheriie on kontori töö-riie oma iseloomult.

Kino „MODERN“

S. Tartu mnt. 4.

Kino „FORUM“

Narva mnt. 13.

24. novembrist alates jookseb suurfilm:

„Prints – üliõpilane“ Pääosas ilus meeshäitleja
RAMON NOVARRO.**VARSTII!**

Selle hooaja kaunim filmiteos:

VARSTII!**„Donau tütar“** (Varastatud pruut)

Armastuse ja kirgede poem. Pääos. BILLIE DOVE ja LLOYD HUGHES.

LÄHEMAL AJAL:

LÄHEMAL AJAL:

„Scheherezade“. (Idamaa võlud)Pääo s a d e s: Marzella Albani, Agnes Petersen, Dita Parlo, NIKOLAI
KOLIN, IVAN PETROVITSCH, Aleksander Vertinsky j. t.

„Jumalik naine“Sügav eludraama veetleva GRETA GARBO
ja kuulsa LARS HANSON'iga.**A-S. „LADU“****TALLINN****Valli 4****Tel. 28-08****Suurem ja täielisem riidekaubaladu Tallinnas.**

Kohale jõudnud rahuldavas valikus kõikide
Inglise ja teiste paremate väljamaa vabrikute
**ülikonna-, palitu-, mantli- ja klei-
diriiet, mööbliriiet, vaipu ja kar-
dinaid, kleidi- ja voodririideid,
pesuriiet, flanelletti ja muid
talvekaupu.**

Hinnad õiglased ja odavad. Müük suurel ja väikesel määral.
Riigi, omavalits. ja teiste asutuste teenijatele müük järelmaksuga.

Huvitada võiks siin küsimus: kas naise tänapäeva lühikene riietus on sünnis moraali seisukohalt. Kirik, paavst ja koolmeisterlik kõlblaste vaim näeb selles hädaohtu, s. o. kardab, et jalad, käsivarred, kael võivad ahvatleda mehe kergesti tasakaalust välja. See on vististi suur eksitus, olgu küll, et ilusad jalad on kardetavamad ilusatest kätest. Pika kleidi ajal kukkusime verest välja, kui juhtusime nägema jalga vahest kogemata poole sääreni. Nüüd oleme aga üsna kaugemate väljavaadete korral. Me teame, et keeldud ja varjatud vili on magusam, äritavam. Supelrannas on supupooled rannas lebedes kauneimad. Elu toas tualetis on, mis võrgutab. Ja lõppude lõpuks, eks kõik ajad elu oma kirglike ära. Ainult vorm on igakord teine — vahel avalikum, vahel diskreetsem...

Nii nagu kõiges valitseb kindlusetus ja kujunematu sisemine sisu, nii näeme ka seda neis välisnähtustes, mis vaatame ja millest tunneme huvi. Meid ei huvita draama, teater, kus on aja, koha, tegevuse ühtlus. Meie aega huvitab revüü — see, mis teatri põhinoüetele on diametraalselt vastand.

Revüü vorm on vormitus. Ja tema sisu on vastu- ja kõrvalpidine sensuaalne efektide rida, mis peab vahetama pinnapealseid meeldivaid muljeid kürest. Nagu tema vorm avaldub vormituses nii mõte mõttetuses. Hülgus, värv, alasti, uusimad naljad, ärritav muusika, kiirus, põnevus, moed, pathetiline joobumus jne. jne. on tema ala. Mitte halvimal ringid pole need, kes ka kirjandusliku teatri vastu jäävad külmaks. Ei ole ime, et teater revüült ja kinolt peab tegema luene. Maksev on praegu kõige kaduva apoloogia, meelte mõtetu võidupüha. Silmi, kõrvu revüü tahab rõõmustada — joota kõikid meeled. Selle järele tänapäev tormab üldiselt, sest spetsüfilit publikut revüül ei ole.

Materialism ja meeleline ja mehhaaniline on, mis iseloomustab tänapäeva. Ja blaseeritud ollakse juba hällist päüle. Inimhingekesel on tänapäeva õhkkonnas üsna kitsas käes.

R. K-P.

Hästi ja moodsalt õpite tantsima
dipl. tantsuõpetaja

H. Küttim'i

juures

Dene tänap 20.

Kõnetraat: 28-96

Moeärid, tantsukoolid

kuulutavad järjekindlalt

„FILM JA ELU'S“,

sest seda loetakse kõikjal.

Millest olete huvitatud?

Kinoomanikud, kinotegelased, kinoharrastajad!!

„Film ja elu“ teab kõik.

Tarvis vaid kirjutada toimetusele: Tallinn, Vene tän. 4.

Millised kohad on kinos paremad?

Ükski kinoskäija, kui ta pole lühikese nägemisega, ei istu meeleldi näitelina lähedale. esiridadesse. Ka väärtuslikum film kaotab säääl vaadatuna 90% oma väärtusest. Sest pilt näitelinal osutub uduseks, on suurte ebamääraste kujudega; päalleselle vaaleja on sunnitud hoidma pääd seljas ning sirutama kaela, ja see muutub kahekolme tunni jooksul isegi piinaks. Need kohad on odavamad. — Milline on siis parim koht mitte hinnaliselt, vaid vaaflemiseks? Kas vaateruumi keskpaigas või säääl, kus asuvad loozid?

See oleneb objektiivsi „sütitusvahest“, mille seletus kuulub fototehnikasse. Siin aga anname puht praktilist nõu. Parim koht kinos on säääl, kus vaaleja tunneb olevat enda kaks või kolm korda nii kaugel näitelinast kui lai on viimane. Näiteks, kui näitelinal pildipinna laius on 5 meetrit, siis otsitagu endale koht 10—15 meetrit kauguses näitelinast. Siis kajastub silmadele, päämiselt kui me istume keskpaigas, umbes seesama, mis operaator pildistas korralikult tehniliste nõuete tõitu.

Ergutustasuline ringküsimus.

V. a. kinosõbrad! Kõik hääletamisele!

Kui Teie linnas (alevis) on rohkem kui üks kino, siis on ikkagi üks parem teisest. Et jõuda selgusele, milliseid kinosid rahvas pooldab, „Film ja elu“ tahab teada kinosõprade arvamist. Lõigake välja kupong nr. 1 ja saatke täidetult toimetusele (kinnises ümbrikus).

Küsimusele: „Mispärast eelistate seda kino?“ tuleks vastata, näiteks: on mugav; pääsetähed odavamad; eeskavad paremad; hääl illustreeriv muusika jne.

Et tasuda kinosõpradele lahkuse ja vastutulelikkuse eest, toimetus määras ergutustasuks kuulsamate lemmiktähtede värvilisi kunstpilte, originaal-fotosid autogrammidega, „Film ja elu“ aastaväljaandeid ja priipääsetähli kinodesse. Kes saadab kõige rohkem kuponge, tunnistatakse auhinnasaajaks (iga linna või alevi kohta eraldi).

Parimate kinode nimetused ja auhinnasaajate nimed (kes ei soovi teatagu) teatakse järgmises huvitavas „Film ja elu“ numbris.

„Film ja elu“ ringküsimuse

Kupong Nr. 1.

(Millised kinod on Eestis parimad?)

Linn (alev)

Kino nimetus

Aadress

Pääsetähtede hinnad

Omanik

(Võib jääda ka nimetamata)

Mispärast eelistate seda kino?

Kupongi saatja nimi või märgusõna:

Mis TALLINNAS ja mujal sünnib

kuni kella 8-ni õhtul, sellest kuulutab

„POSTIMEES“

oma lugejaile TALLINNAS juba
kella 8-ks järgmise päeva hommikul.

Müügil raudteeraamatukappides ja kioskides.

Peakontor: Tartus, Jaani tän. 11. Kõnetraat 80.
Tallinna kontor: Vene tän. 1. Kõnetraat 16-11.

ESIETENDUS
KINOTEATER
VIRU TÄNAV 9

„BI-BA-BO“

VIRU TÄNAV 9

LUGEJE ARVUSTUSI

Maailma suurim P.D.C. film

„Kuningate kuningas“

Peaosades kõik lõõkfilmi
„Volga laevniku“ tegelased.

Firma „Paramount“ lõõkf.
POLA NEGRI'ga

„Naise patutunnistus“

P. D. C. lõõkfilm

„Äraandja“

Peaosades: JETTA GOU-
DAL, VICTOR VARKONI ja
JOSEPH SCHILDKRAUT.

P. D. C. suurfilm

„Chigago“

PHYLLIS HAVER ja
VICTOR VARKONI

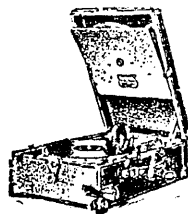
JÄLGIGE LINASTUSTI

Kinosõbrad, külastage kõik „BI-BA-BO'd“, sest
„BI-BA-BO's“ saavad jooksma hooaja parimad ja
suuremad lõõkfilmid.

Kõige paremaid inglise
kohver ja kast

GRAMMOFONE

ja

grammofoni plaate

soovitab

Tallinn,

Radion

Harju tän. 34.

Kõnetraat 12-10.

Ainus laiaulatuslik

eriajakirj rikkaliku sisu ja piltidega, tõe ja õigusega, kunsti ja teaduse, pilke ja naljaga on

FILM JA ELU

Iga järgmine number eelmisest
huvitavam.

Müügil kõigis paremais raamatukaupluses
ja kioskides. Hind ainult 25 senti.

Aktsia-Selts

ROYAL-FILM

TALLINN, Vabadusplats 3-a

Tel. 14-15 ja 34-87.

Meie laseme välja lähemal ajal:

- 1) **„Mees, kes naerab“**. — Victor Hugo kuulsa romaani järel. Selle filmi lavastamine maksis 1.000.000 dollarit.
- 2) **„President“** — Ivan Mosshuhiniga.
- 3) **„Kasaka armastus“** — (Zaparooshlased) —
John Gilbertiga.
- 4) **„Olümpiamängud Amsterdamis“**.
- 5) **„Minu lapsuke Pariisist“** — Harry Liedtkega.
- 6) **„Ungari rapsoodia“** — Lil Dagover ja VIII Fritschiga.
- 7) **„Mida ihkab ilus naine“** — Billie Dove'iga.
- 8) **„Ekraani kangelane“** — Juubelfilm Pat ja Patashoniga ja palju teisi.

ROYAL-FILM levitab vaid kinokunsti suursaavutusi.

Kinoomanikkudel täied majad!

Kinoharrastajail — suurem nauding!

FILMIKONTOR
JOHAN CRON SJÖ

Vene tän. 4

TALLINNAS

Tel. 18-69

Esindab Balti riikides maailma kuulsamat filmikontserni

P. D. C.
NEW-YORK

CECIL B. DE MILLE (filmide „Kümme käsku“ ja „Volga laevnik“ lavastaja) toob käesoleval hooajal oma suurimaid filmiloominguid:

„Kuningate kuningas“

Kõikide aegade suurim film. Osa ülesvõtteid tehtud loomulikes värves.

„Tee minevikku“

„Chicago“

*

Saksa „F. P. S.“ produktsioonist toome:

„Naine piinapingil“

Kuus neidu otsivad öömaja

Täna mängib Johan Strauss